

Sygnatura akt VI Ka 657/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 września 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Grażyna Tokarczyk

SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Dariusza Kowalczyka

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2016 r.

sprawy **J. D. syna J. i B., ur. (...) w Z.**

oskarżonego z art. 280§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11§2 kk przy zast. art. 64§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 30 marca 2016 r. sygnatura akt II K 989/15

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. O. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. VI Ka 657/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30.03.2016r. J. D. został uznany za winnego tego, że w dniu 16.08.2015r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, po uprzednim wtargnięciu do mieszkania J. Ł. B., przy użyciu przemocy w postaci przytrzymywania J. B. i przyciskania jej do ściany, a także uderzeniu Ł. B. pięścią w twarz i groźeniu pozbawieniem życia w/w pokrzywdzonym i ich dzieciom W. B., L. B., D. B. i J. B., spaleniem ich dobytku, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu marki S. (...), aparatu cyfrowego marki S., głośników i gitary, o łącznej wartości około 800 zł, działając na szkodę w/w pokrzywdzonych, a ponadto w tym samym czasie i miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na życie usiłował

doprowadzić J. Ł. B. do rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 3.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk, gdzie na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach, sygn. II K 729/09, z dnia 18.12.2005r. odbył karę 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 28.06.2007r. do 14.05.2008r., od 8.07.2010r. do 26.10.2012r. i od 10.09.2014r. do 4.02.2015r. za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk i in. (wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 13.11.2007r., sygn. II K 961/07) oraz art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 7.07.2009r., sygn. III K 1375/08), tj. przestępstwa z art. 280 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 2 kk i za to na mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 64 § 2 kk skazany został na karę 5 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 17.08.2015r. godz. 13.45. do dnia 22.12.2015r. godz. 13.45.

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonych J. B. i Ł. B. kwoty 400 zł.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. O. kwotę 1092,24 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze wywiódł obrońca oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

W oparciu o podniesiony zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w znacznie łagodniejszym wymiarze.

Apelacja nie była zasadna.

Niekwestionowane przez odwołującego się ustalenia faktyczne sądu rejonowego dokonane zostały w oparciu o wszystkie dowody przeprowadzone w toku rozprawy, ocenione zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 kpk. Sąd ten dokonał też prawidłowej subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepisy ustawy kwalifikując czyn przypisany oskarżonemu jako przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 11 § 2 kk, popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia ustawowe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, a w szczególności stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu, co powoduje, że orzeczona kara jest karą sprawiedliwą.

Podkreślenia wymaga, że oskarżony w realizacji przestępczego zamiaru współdziałał z inną osobą. Działał on w sposób zaplanowany i przemyślany. Motywem jego zachowania było osiągnięcie łatwego i szybkiego zysku. Obaj napastnicy działali wspólnie i w porozumieniu, a zatem oskarżony obejmował swoim zamiarem brutalne zachowanie współsprawcy. Oskarżony wdarł się do mieszkania pokrzywdzonych przez okno i nie zważając na obecność dwuletniego dziecka, używając przemocy i gróźb bezprawnych wobec J. B. i jej dzieci przystąpił do plądrowania pomieszczeń. Takie zachowanie świadczy o głębokim zdeprawowaniu oskarżonego i jego lekceważącym stosunku do podstawowych dóbr chronionych prawem. Oskarżony nie liczył się z odczuciami pokrzywdzonych, którzy sparaliżowani byli strachem. Nie zawahał się nawet przed użyciem groźby rzucenia dzieckiem o ścianę.

Przypisanego przestępstwa oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy wielokrotnej określonej w art. 64 § 2 kk i to zaledwie w niepełna 7 miesięcy po odbyciu ostatniej kary. Świadczy to o tym, że jest on sprawcą zdemoralizowanym i niepoprawnym, powinien zatem zostać poddany długotrwałym oddziaływaniom wychowawczo-resocjalizacyjnym w warunkach izolacji penitencjarnej w celu wykształcenia postaw społecznie pożądaných, a w szczególności poczucia

odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego i tym samym powstrzymania się od powrotu do przestępstwa.

W świetle przytoczonych okoliczności wymierzona oskarżonemu kara 5 lat pozbawienia wolności nie może uchodzić za karę niewspółmierną i to w stopniu rażącym. Przeciwnie, jest to kara adekwatna tak do stopnia zawinienia, jak i do stopnia społecznej szkodliwości czynu i należyte uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary był nietrafny. O rażącej niewspółmierności kary można mówić wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny oddziaływać na wymiar kary, można uznać, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Taka sytuacja w odniesieniu do oskarżonego nie zachodzi.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno-prawne sądu pierwszej instancji i nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacji zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.